

Un país de bones persones

«Potser no acabem de ser conscients del tot de què significa la lluita d'un poble per la seva independència nacional»

De Perpinyà a Alacant, amb les quatre Illes adjacents, som un país de bona gent, de bellíssimes persones, amb molt bon cor i, pel que sembla, al Principat d'una manera més destacada, s'hi produeix una concentració més massiva de bondat individual. No és que aquesta sigui una situació de la qual ens hàgim de doldre, ni que personalment em desplagui, però tampoc no es tracta de confondre les coses i deduir-ne que la bondat personal és el requisit que ja capacita per al desenvolupament d'una tasca determinada.

Quan cridem el lampista perquè ens resolgui un problema amb l'electricitat, el tècnic del gas perquè ens faci la revisió de la caldera, el paleta per fer obres a casa o anem a la consulta amb el metge perquè tenim alguna malaltia, no els cerquem perquè siguin bones persones, sinó competents en la seva feina. De fet, en la majoria dels casos en desconeixem la vida personal, els valors ètics o la conducta moral, perquè l'únic que n'esperem és que siguin bons professionals. Davant de problemes concrets, cerquem experts que ens els puguin resoldre, a la llista de professionals de cada sector, llista en la qual, si més no abans de la independència, no hi consta, encara, cap apartat de "bones persones". Quan fem una gestió amb professionals, no esperem que ens comparegui a casa una bona persona per solucionar un problema tècnic, sinó un bon lampista, un bon paleta o un bon metge.

Per fer front a la molèstia ocasionada per un vidre trencat, una aixeta que goteja, un pany que no s'obre o un mal de queixal, no és el que més ens tranquil·litza que el professional demanat per a solucionar l'inconvenient exhibeixi la seva condició de bona persona com a garantia per a treure'ns la preocupació i resoldre el problema. Sincerament, allò que ens cal és que sigui un bon vidrier, un bon lampista, un bon manyà o un bon dentista. Si resulta que, a més, és bona persona, doncs avui fos i demà festa! Una cosa semblant podríem dir-la en relació amb el patriotisme. Està bé que la gent s'estimi el seu país, en defensi la identitat nacional i els interessos col·lectius, actitud que ja s'atribueix per descomptat als dirigents polítics, però bondat i patriotisme no són, en absolut, sinònims d'expertesa. S'escau que, potser en més d'una ocasió, un concepte i l'altre han dissimulat l'escassa competència dels que se'n reclamaven dipositaris. I, veient com ha anat tot els darrers anys, per aquests verals, està clar que, en general, hi ha hagut més patriotisme que ciència i més pa que formatge.

El fet que una causa sigui noble i justa no n'és garantia segura d'èxit. Ni tampoc que els banderers d'aquesta causa siguin patriotes i bones persones, només. Si així fos, ja fa molt de temps que seríem un país independent. L'independentisme no és una ONG, ni els seus membres germanetes de la caritat o seguidors de les conferències de sant Vicenç de Paül. Desconec si José Martí, Andrés Bonifacio, Michael Collins, Ho Chi Minh, Amílcar Cabral, Patrice Lumumba, Agostinho Neto o Eduardo dos Santos eren o no bones persones. Dono per fet, clar, que eren patriotes, però sobretot que el seu compromís i intel·ligència van ser decisius per a la independència de Cuba, Filipines, Irlanda, Vietnam, Guinea Bissau, el Congo, Angola o Moçambic.

Potser no acabem de ser conscients del tot de què significa la lluita d'un poble per la seva independència nacional i, particularment en el nostre cas, que lluitem no sols contra un Estat, sinó contra un negoci. Perquè Espanya no és només un Estat, també és, sobretot, un negoci del qual es beneficien unes elits extractives, amb seu a Madrid i corresponsals còmplices de l'empresa a tot el territori. Un negoci que permet tota mena de privilegis als nuclis dirigents: de la casa reial a l'administració civil i militar, al món empresarial, als lobbys mediàtics, a l'estructura judicial, a la conferència episcopal i a tot el lumpen televisiu farcit de toreros, cantants,

---

discursaires gallòfols, amants i experts en no-res, però tots ells especialistes a desplomar fiscalment els Països Catalans i a impedir i limitar el progrés i el benestar de bona part del territori de l'Estat i dels seus habitants. Això sí, sobre la base del virus del nacionalisme espanyol més tronat, bel·ligerant amb la diversitat.

La nostra independència nacional no comportarà només canvis en les fronteres territorials al sud d'Europa, sinó també la fi d'un negoci. Fer-hi front, presentar-hi batalla, combatre-ho amb totes les conseqüències requereix no sols bondat personal i patriotisme, sinó també sentit d'Estat, visió política i mirada llarga. I Espanya es resistirà, amb tots els mitjans, a perdre privilegis, mitjançant mentides, l'ús partidista de la legalitat i de la maquinària judicial, intoxicacions diplomàtiques, joc brut i violències diverses. Dirigents i poble, tots ens vam encomanar un entusiasme naïf, confiant en la resposta democràtica de la Unió Europea i no preveient com calia la reacció violenta de l'Estat. Poc o molt, tots vam pecar de candidesa i tots hi tenim la nostra part de responsabilitat, en aquesta ingenuïtat, quan creïem que els nostres tenien més caps lligats i més feina subterrània feta. Ara no hi podem tornar de nou, no podem llançar-nos a la piscina per a nedar, sense comprovar, prèviament, si té aigua o no. Ni pujar al cotxe amb el dipòsit de benzina buit, confiant que corri. Ni convidar a sopar els amics amb la nevera buida, esperant que se'n tornin cap a casa amb la panxa plena.

No podem repetir els mateixos errors. I quan vingui l'hora de la veritat, el moment de l'embat definitiu per la independència, no hi podem anar amb la mateixa alegria innocent que els infants se'n van de colònies; els adolescents, d'excursió o les parelles i famílies, de casa rural, un cap de setmana o un pont llarg. Només amb la direcció de bones persones no serà possible dur a terme una lluita exitosa, efectiva i intel·ligent. Ens caldrà tota una altra cosa i força més. No es tracta de fer, exactament, un elogi de la mala llet, però sí que és hora d'abandonar la ingenuïtat i engegar a dida els lliris a la mà que caracteritzen tantes processons independentistes. És l'hora de la intel·ligència, la sagacitat, la valentia, l'audàcia, la mala bava, la puteria, l'astúcia, el coratge, l'habilitat, l'agudesia, la perspicàcia, la subtileza, l'enginy, la intuïció. L'hora d'activar totes les nostres fortaleses, identificar les seves debilitats i actuar en conseqüència, sense embuts. Ei, tot això sí, de debò, volem, algun dia, ser independents.